

Иван Вазов

Долината

Обичам те, долино моя хладна,
долино сенчеста, приветна, шумна –
мирът на твойта тайнственост отрадна,
шумът на твойта вада сладкодумна...

Възток ли, запад ли изгрей пламливо –
ти каниш ме приветливо на гости
и бързам в твойто лоно аз щастливо,
обилно с прелести омайни, прости.

Във твоите брястове зеленолисти
невидим славей пей, въздиша чудно,
упойно бълблят струите сребристи
на твоето поточе будно.

Когато вечер знойно юлско слънце
зад твоите стари дъбове зализа,
над теб се носи весел шум от звънци
и стадото насам игриво слиза.

Дрвьята шъпнат; птички рой грамаден
цвърчат си; крави млечни мързеливо
пристъпят; въздухът е хладен
и пълен с дъх от сено миризливо.

Приятно губи се окоето в твоите
отрадни сенки, де зефирът шушне,
и следва сред ливадите, усойте
на твойта вада токът лъкатушни.

И вред хармония се нова слиша,
и вред природата цъфти омайна,
и нямаш кътче, дето да не диша
поезия божествена и тайна.

Хисар, юли 1883

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5169>]